

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Mrákoty a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **V. I.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2018, č. j. 30 A 67/2017 - 59, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne ze dne 24. 3. 2017, č. j. MV-18006-6/SO-2017, zamítla odvolání žalobce (dále jen „stěžovatel“) a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 11. 2016, č. j. OAM-10707-17/TP-2016, jímž byla dle § 75 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále též „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost stěžovatele o vydání povolení k trvalému pobytu.

[2] Proti rozhodnutí žalované brojil stěžovatel žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[3] Rozsudek krajského soudu následně stěžovatel napadl kasační stížností. Zároveň navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[4] Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatel odůvodnil tím, že na území České republiky má vytvořeno silné rodinné a sociální zázemí, a proto by nucený návrat do jeho země původu byl bezpochyby nenahraditelnou újmou, přičemž následky nepřiznání odkladného účinku by byly zjevně nepřiměřené důvodům vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti o trvalý pobyt a přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nemůže žádným jiným osobám vzniknout jakákoliv újma a nemůže to být v rozporu s veřejným zájmem. Stěžovatel na území České republiky žije ve společné domácnosti se svou přítelkyní, která disponuje pobytovým oprávněním a s níž se mu dne X narodila dcera. Stěžovatel již nemá k zemi svého původu žádné vazby a nemá zde ani rodinné příslušníky, se kterými by udržoval kontakt. V České republice naopak žije jeho matka, otec a sourozenci. V případě, že by musel Českou republiku opustit, musel by opustit své příbuzné a jeho návrat by byl v nedohlednu. Stěžovatel se rovněž domnívá, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nebude

způsobena újma žádné jiné osobě. Stěžovatel rovněž uvedl, že opuštěním České republiky dříve, než by bylo o kasační stížnosti rozhodnuto, by bylo zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces, dle kterého účastníku řízení náleží právo vystupovat v tomto řízení osobně a být v kontaktu se svým zástupcem. Stěžovatel dále odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se přiznávání odkladných účinků kasačních stížností.

[5] Žalovaná uvedla, že v případě stěžovatele nejsou splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Konstatovala, že stěžovatel musí konkretizovat, tedy tvrdit a prokázat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to vyvozuje a specifikovat její intenzitu. Takový negativní následek by pro stěžovatele musel být zásadním zásahem. Hrozící újma musí být přitom reálná a závažná, nikoli pouze hypotetická a bagatelní. Podle žalované zamítnutí žádosti o trvalý pobyt stěžovatele nestaví nepřekonatelnou bariéru mezi ním a Českou republikou. Stěžovateli nebylo pouze uděleno nejvyšší pobytové oprávnění, což nevylučuje, aby mu bylo uděleno pobytové oprávnění nižšího stupně. Žalovaná rovněž podotkla, že nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti by nebylo rovněž zasaženo do stěžovatelova práva na spravedlivý proces. Stěžovatel je totiž zastoupen advokátem, který by měl být schopen náležitě hájit jeho práva.

[6] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[8] Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, má povinnost tvrzení a povinnost důkazní; je tedy na něm, aby konkretizoval a doložil (prokázal), jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 – 32; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel zejména musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností ji vyvozuje. Hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická či bagatelní. Stěžovatel musí hrozbu nepoměrně větší újmy jednak dostatečně konkrétně tvrdit, ale především náležitě doložit. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti – kasační soud není povolán k tomu, aby za stěžovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně individualizovaná a podepřená konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. ledna 2012, č. j. 8 As 65/2011 - 74).

[9] Předmětem řízení v nyní projednávané věci je přezkum rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatele o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

pokračování

[10] Je třeba zdůraznit, že pobytový status stěžovatele se zamítnutím jeho žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky nikterak nezměnil. Stěžovatel neměl a ani po provedeném správním řízení a řízení před krajským soudem nemá povolen trvalý pobyt na území České republiky. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to ani vůči rozhodnutí žalované, by přitom na uvedeném ničem nezměnilo, jak níže rozvedeno.

[11] V této souvislosti není přiléhavý ani odkaz stěžovatele na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100, v němž Nejvyšší správní soud v řízení o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozhodnutí o zrušení povolení trvalého pobytu dovodil, že k bezprostřednímu opuštění území České republiky by sice stěžovatel mohl být donucen až v souvislosti s rozhodnutím o jeho vyhoštění, tato skutečnost ovšem nemůže být důvodem pro zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku, neboť lze jen stěží předpokládat, že cizinec má předejít případné újmě tím, že bude vědomě porušovat zákon nelegálním pobytem na území České republiky a vystavovat se riziku správního vyhoštění. Uvedený případ je však skutkově odlišný od nyní posuzované věci, neboť stěžovatel v případě, jímž se zabýval citovaný rozsudek, pobýval na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu, které mu bylo následně napadeným rozhodnutím odňato. Přiznáním odkladného účinku tedy bylo dočasně obnoveno jeho oprávnění k pobytu na území České republiky. V nyní projednávané věci však byla „pouze“ zamítnuta žádost stěžovatele o trvalý pobyt na území České republiky; k odnětí, resp. zániku jakéhokoli oprávnění k pobytu nedošlo. Pobytový status stěžovatele by se tedy nezměnil ani v případě, že by byl odkladný účinek kasační stížnosti přiznán, neboť jeho přiznání, které má za následek dočasné navrácení do právního stavu před právní mocí žalobou napadeného rozhodnutí, by s ohledem na povahu věci nemohlo mít za následek vznik nebo obnovení oprávnění stěžovatele k pobytu na území České republiky.

[12] Za případný nelze považovat ani odkaz stěžovatele na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 As 82/2012 - 37. V odkazované věci byl řešen jiný případ, a to odkladný účinek v souvislosti se správním vyhoštěním. V nyní posuzované věci byla stěžovateli zamítnuta žádost o vydání povolení k trvalému pobytu.

[13] Jak již bylo zmíněno, výše uvedeným se nyní posuzovaná věc liší od případů, v nichž rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o odnětí stávajícího pobytového oprávnění, mají bezprostřední následek v podobě povinnosti cizince území České republiky opustit (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100, ze dne 11. 8. 2016, č. j. 5 Azs 135/2016 - 37, či ze dne 10. 11. 2016, č. j. 5 Azs 224/2016 - 35).

[14] Nejvyšší správní soud proto po posouzení povahy napadeného správního rozhodnutí a stěžovatelem tvrzených důvodů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dospěl k závěru, že výkon, resp. jiné právní následky rozsudku krajského soudu pro stěžovatele samy o sobě nepředstavují bezprostředně hrozící újmu na jeho právech, která by odůvodňovala přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Není proto splněna hned první podmínka pro přiznání odkladného účinku.

[15] Z výše uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud podle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

[16] Zamítnutím návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé; svou podstatou se jedná o rozhodnutí předběžné povahy, proto z něj nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho,

jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 27. září 2018

Mgr. Ondřej Mrákota
předseda senátu